ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 11ης Ιανουαρίου 1996 *

Στην υπόθεση C-89/95 P,

D, πρώην υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενος από τον Eric Boigelot, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Louis Schiltz, 2, rue du Fort Rheinsheim,

αναιρεσείων,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως που ασκήθηκε κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 26 Ιανουαρίου 1995 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τέταρτο τμήμα) στην υπόθεση T-549/93, D κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ.Υπ. 1995, σ. II-43) και με την οποία ζητείται η αναίρεση της αποφάσεως αυτής,

όπου ο έτερος διάδικος είναι

η **Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,** εκπροσωπουμένη από την Ana Maria Alves Vieira, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους D. A. O. Edward, πρόεδρο τμήματος, P. Jann (εισηγητή) και L. Sevón, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

γενικός εισαγγελέας: M. B. Elmer
γραμματέας: R. Grass

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 24 Μαρτίου 1995, ο D άσκησε, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΚ και των αντιστοίχων διατάξεων των Οργανισμών ΕΚΑΧ και ΕΚΑΕ του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 26ης Ιανουαρίου 1995, Τ-549/93, D κατά Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. II-43), καθόσον με την απόφαση αυτή το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή του που είχε ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 30ής Σεπτεμβρίου 1993, με την οποία του επιβλήθηκε η πειθαρχική ποινή της ανακλήσεως χωρίς μείωση ή κατάργηση του δικαιώματος συντάξεως, η οποία προβλέπεται στο άρθρο 86, παράγραφος 2, στοιχείο στ', του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ).

2 Όσον αφορά το ιστορικό της διαφοράς μεταξύ D και Επιτροπής, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει τα εξής:

«1. Στις 28 Απριλίου 1988 ο προσφεύγων διορίστηκε προϊστάμενος της αντιπροσωπείας της Επιτροπής για τον Ειρηνικό, η οποία είχε έδρα το F., όπου άσκησε τα καθήκοντά του μέχρι τον Νοέμβριο του 1991. Από την 1η Δεκεμβρίου 1991 ο προσφεύγων είχε τη θέση προϊσταμένου της αντιπροσωπείας της Επιτροπής στη Ζάμπια. Προηγουμένως είχε ασκήσει τα καθήκοντα συμβούλου, στη συνέχεια δε προϊσταμένου αντιπροσωπείας της Επιτροπής σε διάφορες χώρες.

2. Κατά την ανάκριση που διεξήγαγε τον Φεβρουάριο του 1993 η Γενική Επιθεώρηση Αντιπροσωπειών της Επιτροπής σχετικά με την αντιπροσωπεία στο F., γνωστοποιήθηκαν στους επιθεωρητές ορισμένες κατηγορίες εις βάρος του προσφεύγοντος που αφορούσαν την περίοδο κατά την οποία είχε ασκήσει τα καθήκοντα προϊσταμένου αντιπροσωπείας. Οι κατηγορίες αυτές [βλ. την έκθεση των επιθεωρητών Wolff και Long (παράρτημα 3 του υπομνήματος αντικρούσεως) και τις δηλώσεις των M., C. και T. στους επιθεωρητές (παράρτημα 4 του υπομνήματος αντικρούσεως)] αφορούσαν κυρίως σεξουαλικές παρενοχλήσεις τις οποίες κατήγγειλε το γυναικείο προσωπικό της αντιπροσωπείας καθώς και διοικητικές ατασθαλίες, οι οποίες συνίσταντο μεταξύ άλλων σε αδικαιολόγητες και ενέχουσες δυσμενείς διακρίσεις έναντι ορισμένων μελών του προσωπικού πληρωμές και, γενικώς, σε κακή και καταχρηστική διοίκηση του προσωπικού και διαχείριση των αγαθών της Επιτροπής.

3. Στις 4 Μαΐου 1993 ο γενικός διευθυντής της Γενικής Διευθύνσεως Προσωπικού και Διοικήσεως (...), ως αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: ΑΔΑ), γνωστοποίησε στον προσφεύγοντα ότι κινήθηκε εις βάρος του πειθαρχική διαδικασία.

4. Αφού άκουσε τον προσφεύγοντα στις 26 Μαΐου 1993, η ΑΔΑ, με απόφαση της 28ης Μαΐου 1993, τον έθεσε σε αργία χωρίς στέρηση των αποδοχών του κατ' εφαρμογήν του άρθρου 88 του ΚΥΚ.

5. Στις 2 Ιουνίου 1993 η ΑΔΑ ανέθεσε σε σύμβουλο της Γενικής Διευθύνσεως Προσωπικού και Διοικήσεως να "προβεί αντ' αυτής στην ακρόαση των μαρτύρων που παρουσιάστηκαν και βρίσκονταν στο F. καθώς και σε αυτοψία". Η ακρόαση των καταγγελλουσών και των λοιπών μελών του τοπικού προσωπικού πραγματοποιήθηκε μεταξύ της 7ης και της 13ης Ιουνίου 1993. Εξετάστηκαν επίσης, μεταξύ της 18ης Ιουνίου και της 2ας Ιουλίου 1993, και άλλοι υπάλληλοι και μέλη του προσωπικού που είχαν εργαστεί κατά το παρελθόν με τον προσφεύγοντα.

6. Αφού γνωστοποίησε στον προσφεύγοντα την πρόθεσή της στις 29 Ιουνίου 1993, η ΑΔΑ υπέβαλε την παρούσα υπόθεση στην κρίση του πειθαρχικού συμβουλίου με έκθεση της 9ης Ιουλίου 1993 (παράρτημα 5 του υπομνήματος αντικρούσεως). Με την έκθεση αυτή προσήφθη στον προσφεύγοντα ότι παρενόχλησε σεξουαλικώς γυναίκες τοπικούς υπαλλήλους, οι οποίες εργάζονταν στην αντιπροσωπεία της Επιτροπής στο F. κατά το διάστημα κατά το οποίο ο προσφεύγων ήταν προϊστάμενος της αντιπροσωπείας αυτής. Στην έκθεση δεν μνημονεύονταν "οι σοβαρές διοικητικές ατασθαλίες" επίκληση των οποίων είχε γίνει προηγουμένως, καθόσον η ΑΔΑ ανέφερε ότι (...) "λαμβανομένης υπόψη της φύσεως των ισχυρισμών και των συναφών αποδείξεων δεν θεωρεί σκόπιμο, στο στάδιο αυτό της διαδικασίας, να θέσει το ζήτημα στην κρίση του πειθαρχικού συμβουλίου".

7. Με γνώμη της 27ης Ιουλίου 1993, το πειθαρχικό συμβούλιο, αφού έλαβε γνώση του συνόλου των εγγράφων του φακέλου και άκουσε τον προσφεύγοντα, επικουρούμενο από τον δικηγόρο του, και τον ανακριτή της Επιτροπής, συνέστησε στην ΑΔΑ να "να επιβάλει στον D την πειθαρχική ποινή του άρθρου 86, παράγραφος 2, στοιχείο στ', του ΚΥΚ, ήτοι την ανάκληση χωρίς κατάργηση του δικαιώματος συντάξεως". Κατά την ακρόαση ενώπιον του πειθαρχικού συμβουλίου, ο προσφεύγων ζήτησε να διενεργηθεί μια συμπληρωματική και κατ' αντιμωλία ανάκριση, περιλαμβάνουσα, μεταξύ άλλων, αντιπαράσταση με τις τρεις καταγγέλλουσες και ιατρική πραγματογνωμοσύνη. Το αίτημα αυτό απορρίφθηκε από το πειθαρχικό συμβούλιο.

8. Κατόπιν νέας ακροάσεως του προσφεύγοντος στις 29 Ιουλίου 1993, η ΑΔΑ του γνωστοποίησε με υπόμνημα της 30ής Ιουλίου 1993 ότι "αποφάσισε να κάνει δεκτό το αίτημά του για κατ' αντιπαράσταση εξέταση με καθεμία από τις καταγγέλλουσες προτού λάβει απόφαση επί της πειθαρχικής διαδικασίας που κινήθηκε εναντίον του. Τα αποτελέσματα των κατ' αντιπαράσταση αυτών εξετάσεων, οι οποίες θα διεξαχθούν στις επόμενες εβδομάδες, θα συμπληρώσουν τη γνώμη του πειθαρχικού συμβουλίου της 27ης Ιουλίου 1993 και θα περιληφθούν στον φάκελο".

9. Η κατ' αντιπαράσταση εξέταση του προσφεύγοντος και των τριών καταγγελλουσών, επικουρουμένων από τους δικηγόρους τους αντιστοίχως, διεξήχθη στις 7 Σεπτεμβρίου 1993 ενώπιον εκπροσώπου της ΑΔΑ.

10. Στις 15 Σεπτεμβρίου 1993, η ΑΔΑ προέβη στην τελική ακρόαση του προσφεύγοντος σύμφωνα με το άρθρο 7 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ.

11. Με απόφαση της 30ής Σεπτεμβρίου 1993, εκδοθείσα κατά το πέρας της διαδικασίας αυτής, η ΑΔΑ επέβαλε στον προσφεύγοντα την ποινή της ανακλήσεως χωρίς κατάργηση του δικαιώματος συντάξεως από 1ης Δεκεμβρίου 1993. Με την απόφασή της η ΑΔΑ θεωρεί κατ' ουσίαν ότι τα προσαπτόμενα στον προσφεύγοντα περιστατικά, όπως προκύπτουν από τις καταθέσεις των παθουσών, συνιστούν ιδιαιτέρως σοβαρό παράπτωμα καθώς και έγκλημα του κοινού δικαίου που ούτε η κατάσταση της υγείας του προσφεύγοντος ούτε κανένα άλλο στοιχείο καθιστούν συγγνωστό.»

3 Με δικόγραφο που κατέθεσε στις 25 Οκτωβρίου 1993 ο αναιρεσείων άσκησε προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου. Με απόφαση της 23ης Φεβρουαρίου 1994 η ΑΔΑ απέρριψε ρητώς την ένστασή του. Με απόφαση της 26ης Ιανουαρίου 1995 το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή.

4 Με την αναίρεση που άσκησε κατά της αποφάσεως αυτής ο αναιρεσείων ζητεί από το Δικαστήριο να αναιρέσει την απόφαση του Πρωτοδικείου και, δεχόμενο την αρχική προσφυγή του αναιρεσείοντος, να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 30ής Σεπτεμβρίου 1993 καθώς και την απόφαση της ΑΔΑ της 23ης Φεβρουαρίου 1994 και, κατά συνέπεια, να αποφανθεί ότι η αναιρεσίβλητη υποχρεούται να επαναπροσλάβει τον αναιρεσείοντα, κατά την άσκηση του συνόλου των καθηκόντων του, στον βαθμό του, στο κλιμάκιό του και στον μισθό του, με αναδρομική ισχύ από την ημερομηνία που παρήγαγε τα αποτελέσματά της η προσβαλλόμενη απόφαση, αυτό δε με απλή εφαρμογή της εκδοθησομένης αποφάσεως, να υποχρεώσει επιπλέον την αναιρεσίβλητη να του καταβάλει όλους τους δεδουλευμένους μισθούς του, συμπεριλαμβανομένων των ευεργετημάτων των οποίων απολαύει ο αναιρεσείων, οι οποίοι του οφείλονται από 1ης Δεκεμβρίου 1993 έως την ημερομηνία της εκδοθησομένης αποφάσεως, νομιμοτόκως προς 8 % ετησίως, των τόκων υπολογιζομένων από της ημερομηνίας κατά την οποία ο κάθε μισθός ήταν καταβλητέος, και, εν πάση περιπτώσει, να καταδικάσει την αναιρεσίβλητη στα δικαστικά έξοδα αμφοτέρων των βαθμών δικαιοδοσίας.

5 Με τις παρατηρήσεις της επί της αιτήσεως αναιρέσεως, η Επιτροπή φρονεί ότι η αίτηση αυτή είναι απαράδεκτη ή τουλάχιστον αβάσιμη.

6 Κατά το άρθρο 119 του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι προδήλως απαράδεκτη ή προδήλως αβάσιμη, το Δικαστήριο μπορεί, κατά πάσα στάση της δίκης, να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως χωρίς να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

7 Προς στήριξη της αναιρέσεώς του, ο αναιρεσείων προβάλλει δύο λόγους αναιρέσεως.

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

8 Με τον πρώτο λόγο ο αναιρεσείων προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι έκρινε ότι αποδείχθηκε η ύπαρξη των στοιχειοθετουσών σεξουαλική παρενόχληση συμπεριφορών που του προσάπτονται. Κατά τον αναιρεσείοντα, οι διαθέσιμες μαρτυρίες δεν δικαιολογούσαν το συμπέρασμα αυτό. Στην πραγματικότητα, ο φάκελος που υπέβαλε η Επιτροπή περιείχε μόνον τις καταγγελίες των θυμάτων και τις καταθέσεις άλλων προσώπων τα οποία αναγνωρίζουν ότι δεν ήταν μάρτυρες των προβαλλομένων πραγματικών περιστατικών. Κατά τον αναιρεσείοντα η απόφαση συγχέει κυρίως «την καταγγελία και την απόδειξη», κρίνοντας ότι οι μαρτυρίες των θυμάτων που στερούνται κατ' ανάγκη αντικειμενικότητας αρκούσαν για να αποδείξουν το υποστατό των επίμαχων πράξεων. Εξάλλου, όπως προκύπτει από τη σύσταση 92/131/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 27ης Νοεμβρίου 1991, για την προστασία της αξιοπρέπειας γυναικών και ανδρών κατά την εργασία, και ειδικότερα από το παράρτητά της που θεσπίζει κώδικα πρακτικής για την καταπολέμηση της σεξουαλικής παρενοχλήσεως (ΕΕ 1992, L 49, σ. 1), θα έπρεπε σε κάθε περίπτωση να αποδεικνύεται η σεξουαλική παρενόχληση ανεξαρτήτως των καταγγελιών.

9 Επισημαίνεται συναφώς ότι, αντιθέτως προς τους ισχυρισμούς του αναιρεσείοντος, ο προπαρατεθείς κώδικας πρακτικής δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι απαγορεύει να λαμβάνονται υπόψη, ως αποδεικτικό στοιχείο, οι ισχυρισμοί του καταγγέλλοντος. Πράγματι, το όργανο που πρέπει να αποφανθεί επί του υποστατού προβαλλομένων πραγματικών περιστατικών εκτιμά κυριαρχικώς αν τα προσκομιζόμενα ενώπιόν του στοιχεία συνιστούν επαρκείς αποδείξεις.

10 Υπό το πρίσμα αυτό διαπιστώνεται ότι, όπως προκύπτει καταφανώς από τις σκέψεις 69 έως 72 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο δεν στηρίχθηκε αποκλειστικά στις μαρτυρίες των τριών θυμάτων της συμπεριφοράς του αναιρεσείοντος, αλλά στηρίχθηκε επίσης στο γεγονός ότι οι καταθέσεις αυτές επαναλήφθηκαν τρεις φορές και συμπίπτουν ως προς όλα τα σημεία και ότι τα τρία αυτά πρόσωπα κατήγγειλαν ταυτοχρόνως την ίδια συμπεριφορά καθώς και σε σειρά μαρτυριών προσώπων τα οποία διαπίστωσαν την τρομαγμένη έκφραση των γυναικών μετά τις επιθέσεις τις οποίες υπέστησαν από τον αναιρεσείοντα και τα οποία προέβησαν και σε άλλες συναφείς παρατηρήσεις.

11 Κατά συνέπεια, δεν μπορεί να προσαφθεί στο Πρωτοδικείο ότι παραβίασε τους κανόνες και τις γενικές αρχές του δικαίου περί του βάρους αποδείξεως. Το σκέλος αυτό του πρώτου λόγου αναιρέσεως του αναιρεσείοντος είναι επομένως προδήλως αβάσιμο.

12 Ως προς τα λοιπά επιχειρήματα του αναιρεσείοντος, ήτοι την κακή εκτίμηση από το Πρωτοδικείο των αποδείξεων, υπενθυμίζεται ότι, κατά το άρθρο 168 Α της Συνθήκης ΕΚ και τις αντίστοιχες διατάξεις των Συνθηκών ΕΚΑΧ και ΕΚΑΕ, η αίτηση αναιρέσεως περιορίζεται σε νομικά ζητήματα. Ο περιορισμός αυτός εξειδικεύεται στο άρθρο 51, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ και των αντιστοίχων διατάξεων των Οργανισμών ΕΚΑΧ και ΕΚΑΕ του Δικαστηρίου.

13 Πρέπει επίσης να υπομνησθεί ότι η αίτηση αναιρέσεως δεν μπορεί να στηρίζεται παρά μόνο σε λόγους που αφορούν παράβαση νομικών κανόνων, αποκλειομένης οποιασδήποτε εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών και, συνεπώς, είναι παραδεκτή μόνον στον βαθμό που με το δικόγραφο προσάπτεται στο Πρωτοδικείο ότι αποφάνθηκε κατά παράβαση νομικών κανόνων την τήρηση των οποίων όφειλε να εξασφαλίσει (βλ. αποφάσεις της 1ης Οκτωβρίου 1991, C-283/90 P, Vidrányi κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. I-4339, σκέψεις 12 και 13· της 8ης Απριλίου 1992, C-346/90 P, F. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-2691, σκέψη 7· της 2ας Μαρτίου 1994, C-53/92 P, Hilti κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. I-667, σκέψη 10, και της 1ης Ιουνίου 1994, C-136/92 P, Επιτροπή κατά Brazzelli κ.λπ., Συλλογή 1994, σ. I-1981, σκέψη 48).

14 Το Δικαστήριο, όχι μόνο δεν είναι αρμόδιο να διαπιστώνει τα πραγματικά περιστατικά, αλλά καταρχήν δεν είναι αρμόδιο ούτε να εξετάζει τα αποδεικτικά στοιχεία που δέχθηκε το Πρωτοδικείο σε σχέση με τα περιστατικά αυτά. Εφόσον δηλαδή η προσκόμιση των αποδεικτικών αυτών στοιχείων ήταν νομότυπη και τηρήθηκαν οι κανόνες και οι γενικές αρχές του δικαίου σε σχέση με το βάρος αποδείξεως και οι δικονομικοί κανόνες που διέπουν τη διεξαγωγή των αποδείξεων, το Πρωτοδικείο και μόνον είναι αρμόδιο να εκτιμά την αξία που πρέπει να προσδοθεί στα στοιχεία που του έχουν υποβληθεί (βλ., μεταξύ άλλων, την προπαρατεθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Brazzelli κ.λπ., σκέψη 66).

15 Επομένως, δοθέντος ότι το Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να ελέγξει την εκτίμηση του Πρωτοδικείου, η προβαλλόμενη ως προς το σημείο αυτό επιχειρηματολογία του αναιρεσείοντος προς στήριξη του πρώτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως απαράδεκτη.

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

16 Με τον δεύτερο λόγο, ο αναιρεσείων προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι παραβίασε τις γενικές αρχές του δικαίου οι οποίες επιτάσσουν την αμερόληπτη εξέταση των πειθαρχικών υποθέσεων και τον πλήρη και αυστηρό σεβασμό των δικαιωμάτων άμυνας.

17 Με το πρώτο σκέλος του λόγου αυτού, ο αναιρεσείων ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο δεν έλαβε υπόψη πολλές καταθέσεις γυναικών οι οποίες ισχυρίστηκαν ότι δεν υπήρξαν ποτέ θύματα οποιασδήποτε σεξουαλικής παρενοχλήσεως εκ μέρους του αναιρεσείοντος, αλλά ότι στηρίχθηκε αποκλειστικά στις επιβαρυντικές μαρτυρίες ορισμένων θυμάτων, χωρίς να εξηγήσει ούτε να αιτιολογήσει την παράλειψη αυτή.

18 Επ' αυτού, αρκεί η διαπίστωση ότι το Πρωτοδικείο δέχθηκε, στη σκέψη 73 της αποφάσεώς του, ότι οι υπέρ του αναιρεσείοντος καταθέσεις τις οποίες

επικαλείται ο αναιρεσείων δεν μπορούσαν σε καμία περίπτωση να θέσουν εν αμφιβόλω την αποδεικτική δύναμη των μαρτυριών κατηγορίας, στο μέτρο που το γεγονός ότι τα πρόσωπα αυτά ουδέποτε υπήρξαν μάρτυρες των πράξεων που προσάπτονται στον αναιρεσείοντα δεν σημαίνει ότι οι πράξεις αυτές δεν διαπράχθηκαν. Επομένως, το Πρωτοδικείο έλαβε δεόντως υπόψη τις υπέρ του αναιρεσείοντος μαρτυρίες στις οποίες αναφέρθηκε ο αναιρεσείων και εξήγησε επαρκώς τους λόγους για τους οποίους θεώρησε ότι στερούνται αποδεικτικής δυνάμεως. Το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου είναι κατά συνέπεια προδήλως αβάσιμο.

19 Με το δεύτερο σκέλος του δεύτερου λόγου ο αναιρεσείων φρονεί ότι η απόφαση του Πρωτοδικείου είναι πλημμελώς αιτιολογημένη στο μέτρο που δεν απαντά στην αιτίασή του ότι η διερεύνηση της υποθέσεως ενώπιον της ΑΔΑ διενεργήθηκε προκειμένου να στοιχειοθετήσει την κατηγορία και όχι προς απαλλαγή του. Παραβιάστηκε επομένως η γενική αρχή ότι ο κατηγορούμενος λογίζεται αθώος.

20 Αρκεί προς τούτο η διαπίστωση ότι το Πρωτοδικείο τόνισε, στη σκέψη 74 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, κατά την ενώπιον του πειθαρχικού συμβουλίου διαδικασία, ο αναιρεσείων ουδέποτε πρότεινε μάρτυρες υπερασπίσεως, όπως του παρείχε τη δυνατότητα το άρθρο 4 του παραρτήματος IX του ΚΥΚ. Επομένως, το δεύτερο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως είναι επίσης προδήλως αβάσιμο.

Επί των δικαστικών εξόδων

21 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα. Κατά το άρθρο 70 του κανονισμού αυτού, στις διαφορές μεταξύ των Κοινοτήτων και των υπαλλήλων τους, τα όργανα φέρουν τα έξοδά τους. Εντούτοις, κατά το άρθρο 122, δεύτερο εδάφιο, του ιδίου

κανονισμού, το άρθρο 70 δεν έχει εφαρμογή επί των αναιρέσεων που ασκούνται από μονίμους ή μη μονίμους υπαλλήλους οργάνου κατά του οργάνου. Επομένως, επειδή ο αναιρεσείων ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα έξοδα της παρούσας διαδικασίας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει τον αναιρεσείοντα στα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 11 Ιανουαρίου 1996.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του πρώτου τμήματος

D. A. O. Edward